

Top. 5
849-1084

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών μετροῦμεν χρόνον
εἰς τὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐννὰκόσα τέσσερα καὶ χίλια,
ποῦ θὰ ῥγοῦν λαοὶ μὲ πετραχήλια.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—ὁ κτὼ φράγκα καὶ στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμύσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμιοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Πέμπτ' Ἰουνίου,
μηνὸς ὀνείου.

Ὀκτακόσα σαράντα κ' ἐννέα,
τοῦ πολέμου δὲν ἐφθασαν νέα.

Ἀγγελία σοβαρὰ
καὶ κατὰ τὴν ὁδοῦ.

Χωρὶς Βουλὴν παρακαλῶ στὸ κράτος μας τί μένει;
Π.—Μὰ δὲν μοῦ λέγεις ἑκτακτος τί τάχατε σημαίνει;

Ἀγγέλλομεν εἰς τὸ κοινὸν τῆς γῆς τῶν Παρθενῶνων
πὼς ὁ «Ρωμῆος» εἰσέρχεται στὸν εἰκοστὸν του χρόνον,
καὶ κράζομεν εἰς τὴν ἐντὸς καὶ τὴν ἐκτὸς πατρίδα
πὼς θὰ πανηγυρίσωμεν εἰκοσαστηρίδα.

Φ.—Ἐκτακτος σύνοδος θὰ πῇ φαρδὺς πλατὺς νὰ στρώνεσαι
κ' ἐκτάκτως νὰ κοιμᾶσαι,
κ' ἐκτάκτως νὰ πληρώνεσαι
κ' ἐκτάκτως νὰ τιμᾶσαι.

Κυττάζοντες πὼς τὸ ψωμὶ φτηναίνει κ' ἀκριβαίνει,
κυττάζοντες πὼς κ' ὁ χρουσὸς ἀνεβοκατεβαίνει,
ὁ Φασουλῆς ὁ φουκαρᾶς χρουσοῦ δὲν ἔχει γνῶσιν
καὶ στὴν μεγάλην ὕψωσιν καὶ στὴν μεγάλην πτώσιν.

Ἐκτακτος θὰ πῇ νὰ γίνης τακτικὸς ἀγορητῆς
κ' ἀσπροπρόσωπος νὰ βγαίνης ὅπως κἀτασπρος χασές,
ἑκτακτος θὰ πῇ, καὶ μὲνε, δὴ χιλιάδες νὰ ζητῇς
κ' ὁ Κετσέας μὲ τοὺς ἄλλους νὰ σοῦ κόβῃ τῆς μισαῖς.

Ἀλλάζομεν τὸν χρόνον μας καὶ μάθετε, πολῖται,
ὅς μὲ τὸν περονόσοπον, τὴν κρίσιν, τὴν ἀκρίδα,
καὶ παλιν τὸ Βασιλεῖον κ' ὁ κόσμος ἀπειλεῖται
μὲ τοῦ «Ρωμιοῦ» τὴν μέλλουσαν εἰκοσαστηρίδα.

Ἐκτακτος θὰ πῇ νὰ κάνης κἀπως ἑκτακτὴ θυσία
καὶ τῶν Ἐλεγκτῶν τὸ σῶμα θυμωμένος ν' ἀπειλῇς
πὼς θὰ κόψῃς ἀμοιβαίως τὴν μισθὴ μισθοδοσίαν
τοῦ Κετσέα καὶ τῶν ἄλλων μ' ἓνα νόμον τῆς Βουλῆς,
καὶ θὰ στείλῃς ἄρον ἄρον τὸ Συνέδριον ἄλλου,
στὴν Λαμίαν, στὴν Χαλκίδα, στὸ Κίν-Τσάου, στὸν Γαλαῦ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
καθένας νέτος ὁκέτος.

Ἐκτακτος θὰ πῇ νὰ τρώς
σ' ἑκτακτὰ ξενοδοχεῖα
χάριν τῆς κοινῆς μητρὸς,
ποῦ τὴν σώζουν τὰ λαχεῖα.

Τί χασμουρέσαι, Φασουλῆ;
Τί διάβολο νὰ κάνω;
μόνον μὲ τὸ χασμούρημα κἀπως ἀπολαμβάνω.
Ταῦτα τὸ κατρακύλημα ροχθοῦντος καταρράκτου.
Τί λές, μωρέ; Παλάδωσες;

Μ' ἐνύσταζε, βρε Περικλῆ, νομοσχεδίων λίστα,
μ' ἐνύσταζαν τὰ ναυτικά,
τὰ νέα τὰ σταφιδικά,
καὶ τῆς Βουλῆς ἡ νύστα.

Ὡ λῆξις τῆς ἐκτάκτου.
δὲν αἰσθάνεσαι σὰν πατριώτης πληθύν
ἀλλὰ ἀκούμεν πρὸς τῆς Βουλῆς τὴν λῆξιν;

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΝΔΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

Ἀχόρα

24-10-81

30355

Π.—Σκιά τοῦ μάρτυρος σεπτῇ καὶ περιπλανωμένῃ
 ἔστων Ἀθηνῶν τοὺς κώμους,
 ἀπὸ τὰς Πύλας τὰς Χρυσᾶς μᾶς ἤλθες κουρασμένη
 καὶ ἀπὸ τοὺς Ἱπποδρόμους.

Σκιά, ποῦ σ' ἐξυμνήσαμε
 γιὰ κλέη προηγούμενα,
 σκιά, ποῦ σέ ἔξυμνήσαμε
 εἰς τὰ καλὰ καθούμενα.

Ἦ σπάθη καὶ ἡ πορφύρα σου καὶ ἡ περικεφαλαία
 καὶ τᾶλλα σου τὰ κλέα,
 ζέ βουζ' ἀσσύρ, σέ βεβαιῶ, προπάτορ Κωνσταντίνε,
 πῶς πανοπλία μοναχὰ γιὰ Καρναβάλους εἶναι.

Κόσμος τριγύρω σου γελᾷ
 καὶ οὐ βροντᾷ καὶ λάμπει,
 καὶ θέλεις σῶναι καὶ καλὰ
 ἔσθ' Παρλαμέντο νάμπης.

Κύτταξε τὴν Κυβέρνησιν, τὴν μείζονα, τὴν ἥπτονα,
 καὶ ἐμένει τὸν ἀχίτωνα.
 Βλέπε τὸν γλόμπο τῆς Βουλῆς, βλέπε τὰ νομοσχέδια
 καὶ τῶν ρητόρων τοὺς θυμούς...
 εἰς τούτους ἵδρυσεν βωμούς
 ἢ σύγχρονος ἀναίδεια.

Μαζὶ μὲ τὸν δικέφαλο τὸν πολυδοξασμένο
 πέτα ἔσθ' Βουλευτήριον τὸ πατριωτικόν
 ν' ἀκούσῃς τὸν Παυλόπουλο, ν' ἀκούσῃς τὸν Ψημένο,
 νὰ συζητοῦν περιφραδεῖς γιὰ τὸ σταφιδικόν.

Ἄκου καὶ μὴ σταφιδικούς,
 καὶ βλέπε μας εἰρηνικούς
 πολλῶν γειτόνων
 γείτονας,
 πολλῶν ἥττωνων
 ἥττονας,
 μὰ καὶ κρείττωνων
 κρείττονας.

Βλέπω θυμὸς πῶς πυρπολεῖ,
 σκιά, τὰ μάγουλά σου,
 πῶς ἐκηλίδωσαν πηλοὶ
 τᾶρχαντα πέδιλά σου.

Πάτα τῶν νομοσχεδίων τὸν καινούριον τὸν σωρό,
 πάτα σέ χαρτὰ μέγαρα χαρτομάντιδος φυλῆς,
 ὁ Κορφιᾶτης τὰ μαζεύει καὶ τὰ κάνει φουσερό,
 καὶ ἀερίζεται μ' ἐκεῖνα μέσ' ἐστὶν λαύραν τῆς Βουλῆς.

Κύττα τοὺς καπνοὺς τῶν στόλων, τοὺς καπνοὺς τῶν κεφαλῶν,
 παρευρίσκου ἑστὰς πωλήσεις τῶν ἀχρήστων μας ὕλων,
 καὶ ἐνδυναμῶνε καὶ εὐλόγει τοὺς ἀγῶνας τοῦ Ρωμηοῦ
 γιὰ τὸν φόρο τοῦ φωμιῦ,
 καὶ γιὰ τοῦτον, Αὐτοκράτορ, ν' ἀγωνίζετ' εὐκλεῶς
 ὁ κυρίαρχος ἐκεῖνος, ὁ κατ' Ἀττικούς λεώς.

Φ.—Καὶ ἐγὼ λοιπὸν σέ προσφωνῶ, σκιά σκιῶν ἀρχαίων,
 ἀλλὰ διὰ βραχέων.

Ποτέ μου δὲν τὸ πῖστευα, μηδὲ ἐστὸν νοῦ μου τῶχα
 μέσ' ἐστὸν χρυσοῦ τοὺς ἐκπεσμούς καὶ ἐστῆς Βουλῆς τὴν βόχα
 πῶς κόλλυβα θὰ κάνωμε καὶ γιὰ τὸν Κωνσταντῖνο,
 καὶ αὐτοὺς ποῦ σ' ἐμνημόνευσαν τοὺς ἔχω γιὰ τὴν Τήνο.

Ποτέ μου δὲν ἐπίστευα σέ τόσα ξαφνικά μας
 πῶς θὰ μᾶς ἔλθουν μέσ' ἐστὸν νοῦ τὰ παιδιακίστικά μας
 καὶ ἐκείνη τῆς ἀλώσεως ἡ φρικαλέα Τρίτη
 καὶ πῶς θ' ἀνησυχήσωμε καὶ σέ τὸν μακαρίτη.

Μάθε γιὰ τὸ Ρωμαῖκο πῶς ἐνηλικιώθη,
 τῆς ἡλικίας τῆς μικρᾶς δὲν τὸ κεντοῦν οἱ πόθοι.
 Μεγάλωσε μὲ τὸν καιρὸ, παιδιοῦ δὲν ἔχει φρόνημα,
 καὶ ὑπόσχεται διὰ παντός πῶς θὰ καθίσῃ φρόνιμα.

Γιὰ θυμήσου τὰ μικρά του, τὴν Ἰδέα τὴν Μεγάλῃ,
 ποῦ κανεῖς ἀπ' τὸ μεγάλο του δὲν ἔμπορῶσε νὰ τὴν βγάλῃ.
 Πλὴν σωφρόνως ἐκ τῆς πείρας ἐδιδάχθη τῆς μακρᾶς
 ν' ἀποβάλῃ τὰς ιδέας, τὰς μεγάλας καὶ μικράς,
 τὸ πολὺ νὰ λέῃ δόξαις τοῦ καιροῦ τοῦ τοῦ φευγάτου,
 νάχῃ στόλους νὰ καπνίζουν καὶ νὰ κάθεται, ἐπ' αὐτὰ του.

Δεν πλανᾶται τώρα πλέον μὲ τῶν πρώτων τοῦ τῶν χρόνων
 τὴν ἀπάτην τὴν ὥραϊαν,
 καὶ ἐρωτᾷ τοῦ φράγκου μόνον
 τὴν τιμὴν τὴν ἀγοραίαν.

Κοντά σου μὲ καλεῖς νάλθῃ, τὴν κεφαλὴ μου γέρνω,
 καὶ ἂν θὰ μοῦ δώσῃς φάσκελο μετὰ χαρᾶς τὸ πέρνω.
 Μὲ τοῦτο θ' ἀνακουφισθῇ μέσ' ἐστὺς παρόντας σάλου,
 ὅσο γιὰ τέτοια πέρνομε καὶ ἀπὸ προγόνους ἄλλου,
 καὶ μὲ τὰ γραμματόσημα ἐστὶ μετ' ὀλίγον μέλλον
 θὰ κάμωμεν καὶ συλλογὴν προγονικῶν φασκέλων.

Γιατὶ κοντά σου μὲ καλεῖς; γιὰ νὰ μὲ φασκελώσῃ;
 φασκέλωσε καὶ ἀπὸ μακρὰν τὸν μαχητὴν τῆς γλώσσης.
 Θέλω νὰ σκύψω πρόθυμος ἐστὶ μέγα θέλημά σου,
 ἀλλ' ὅμως εἶμαι βέβαιος πῶς ἂν ἐλθῇ σιμά σου
 θὰ σπάσῃ φάπα Καίσαρος τοῦ Φασουλῆ τὴν μούρη...

(Εἶπε, καὶ οἱ δύο τόκοψαν αὐτοστιγμὴν κουμποῦρι,
 καὶ ἐφώναζαν ἀσθμαίνοντες: πῶς ἐστὶ δίχως λόγον
 νὰ κάνωμε μνημόσυνο γιὰ τὸν Παλαιολόγον.)

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ Γεωργάκης Ἐμπειρῆκος, ἕνας νέος ζηλεμένος
 καὶ πολὺ χαριτωμένος,
 εἰς τὴν Ἀνδρὸν ἐνυμφεύθη τὴν Χαρίτωνος Ἐλένην,
 μ' ἀρετῶν σπανίων πλοῦτον καὶ χαρίτων προικισμένην,
 καὶ ὁ «Ρωμηὸς» ἐπιχαρίτως ἐκ τῆς χώρας τῆς εὐάνδρου
 τὸ χαριτωμένον ζεῦγος ἐχαιρέτησε τῆς Ἀνδρου.

Τῆς Βαλέραινας ἐκείνης τὸ μεγάλο μυστικόν,
 Ξενοπούλου τοῦ Γρηγόρη νέο δῶμα τεχνικόν,
 μὲ Λομβάρδους, μὲ Κοντέσσας, μὲ χροιάν Ζακυνθινήν,
 προσεχῶς θὰ τὸ διδάξουν εἰς τὴν Νεάν τὴν Σκηνήν.